

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

*Áje, Adámkovi a Adušce
máma*

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Jak to chodí v psí školce

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6876. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna TNM, s.r.o.

© Grada Publishing, a. s., 2018
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-2692-2 (ePub)
ISBN 978-80-247-2696-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-0791-9 (print)

Obsah

Ráno 7

To máme ale kliku! 15

Stolování 24

Plavání 31

Hrabání 40

Jak se (ne)jí omáčka 49

Cesta domů 57

Žůžáci 68

Procházka 75

Jak vypadá lump? 86

Nácvik 92

Boj 98

Fugas

Bonifác

blecha

Alžběta

Rexík

paní čučíselka

Bobek

Buba

Kyhouš

Aršus

Pikola

Labina

Tobík

Evi

Ráno

Bylo ráno 1. září a na farmě zazvonil budík. No, on to vlastně nebyl budík, jaký máme doma u postele, ten, který každé ráno budí tátu s mámou, aby nezaspali do práce, a děti, aby nepřišly pozdě do školy nebo školky. Tento budík byl jiný. Byl to totiž kohout. Jmenoval se Karel, právě stál na střeše kurníku a kokrhal silným hlasem:

„Vstávat! Všechna zvířátka, vstávat! Je čas vylézt z pelíšků, nasnídat se a dělat svoji práci! Kykyrykýýýý! A dnes je slavný den! Náš malý Bobeš jde poprvé do školky! Bobši! Tak kde jsi? Vstávej! Kykyrykýýýý!“

A kdopak je Bobeš? Bobeš je štěňátko, které bydlí s tatínkem Bobanem a maminkou Bobinou v krásné boudě na dvorku.

Bobeš dobře slyšel budíček kohouta Karla. Ale protože se mu náramně dobře spinkalo a peřinky v pelíšku byly tak měkké a teplé, převrátil se na druhý bok

a dělal, že neslyší. Už už si začínal myslet, že se na to jeho spaní nepřijde, když se v pokojíčku objevila maminka Bobina a zatahala ho za ocásek.

„Bobši, tak Bobši, vstávat! Školka čeká! Ať první den nepřijdeme pozdě!“

Bobšovi se nechtělo, ale nakonec se rozhodl, že by ve školce mohla být dobrá zábava. Otevřel tedy jedno oko a zkusil, jestli už je vzhůru. Víte, děti, jak se pozná, že už je vaše očičko vzhůru? No to s ním zkusíte

zakoulet, a když se očičko koulí doprava a doleva a nahoru a dolů, tak už je probuzené!

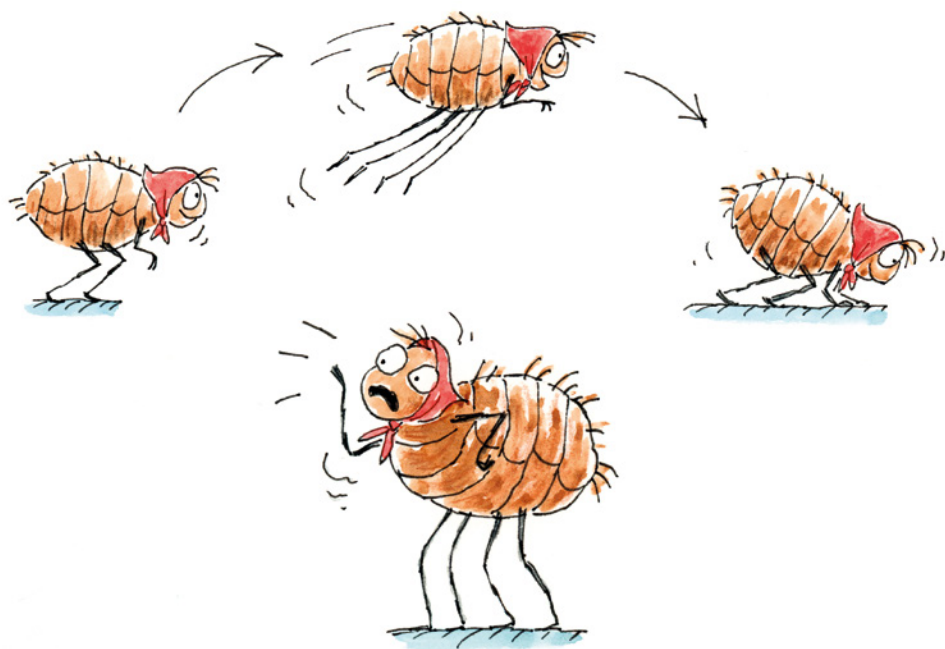
Totéž nožičky a ručičky. Když s nimi zkusíte ráno v postýlce zahýbat a ony se hýbou a protahují, tak je jisté, že už jsou vzhůru. Samo sebou že pejskové nemají ručičky a nožičky! Mají přece tlapky. Ale tahle zkouška je stejná jako u dětí.

Když tedy Bobeš postupně zjistil, že obě oči, všechny pacičky, a dokonce i ocásek už jsou probuzené, nezbylo mu nic jiného než vyskočit z postýlky a vydat se za maminkou do kuchyně.

Maminka zrovna sypala do misky hnědé voňavé granulě a ta vůně zatahala Bobše za čumáček. Zrychlil a doběhl k misce zrovna ve chvíli, když do ní maminka nalévala mléko.

„Bobši, vydrž chvíli, už to bude,“ chtěla synka zadržet maminka, ale ten byl tak nedočkavý, že do misky skočil předními tlapkami a na kluzké dřevěné podlaze klouzal až k protější zdi. Ještě štěstí, že tam zeď byla, jinak by štěňátko skončilo uprostřed dvorku.

Maminka jen zavrčela a jako správný pes všechno mléko vybryndané na podlaze vylízala svým dlouhým

růžovým jazykem. Bobeš mezitím zhltnal všechno, co v misce zbylo, a spokojeně se olízl.

„Bobši, Bobši, tak se mi zdá, že brzy asi půjdeš bydlet k čuníkovi Fildovi do prasečího chlívku! Jestli tohle uděláš dnes ve školce, paní učitelka tě asi moc nepochválí!“ napomínala ho maminka.

Bobeš se zatvářil trochu dotčeně, jako že tohle přece ví a ani ho nenapadne ve školce tohle dělat. Je přece jasné, že tohle může dělat jenom doma! Mrskl chlupatým ocáskem, zastříhal ušima a podrbal se za krkem, protože ho tam zrovna kousla neposedná blecha Alžběta. Byla to jeho věrná kamarádka, co u něj v kožíšku

bydlela už pěkně dlouho, a i když se ji maminka občas snažila vyhnat, nikdy se jí to nepodařilo. Alžběta byla vynalézavá a vždycky, když maminka začala Bobšovi pročesávat kožíšek velkým kartáčem, dovedla v chlupech v kožichu tak mistrně kličkovat, uhýbat a schovávat se, že ji maminka neměla šanci objevit.

„Slyšíš? Slyšíš to? Ode dneška ti přestává všechna leg-race, Bobši! Už žádné skákání, štěkání nebo hrabání v hlíně! S tím je konec!“ pištěla blecha Alžběta Bobšovi do ucha, až ji musela maminka Bobina napomenout:

„Alžběto! Co to Bobšovi povídáš za nesmysly? Ve školce se přece může skákat, štekat i hrabat v hlíně! Tys asi nikdy do žádné psí školky nechodila, vid’?“

Alžběta se urazila, nafoukla a odběhla se schovat Bobšovi na záda. Byla to totiž pravda, Alžběta nikdy v psí školce nebyla. Chodila pár dní do školky pro blechy a ta se s tou psí vůbec, ale vůbec nedá srovnávat.

Bobina mrkla na velké hodiny v kuchyni.

„Honem vyčistit zoubky! Musíme jít!“

V koupelně si Bobeš vytlačil z tuby na kartáček tolik pasty, že by vystačila pro tatínka i maminku dohroma-